

fig til, hvad den høitærede Minister har antydet, at paabyde et saa kaldet Overgangstadium. Det vilde jo i Virkeligheden ikke være Andet, end at faktisk vilde Forbudet vedblive at bestaa, kun at det istedetfor at være aabent og bestemt udtalt, vilde blive gennemført ved administrative Chikanerier; men dette vilde være det Allernødvendigste og det, der mest af Alt vilde sætte ondt Blod fremdeles mellem Sverige og os. En Foranstaltning som Kvarantæntene er jo, efter vore egne Autoriteters Udtalelser unyttig, hvis den skulde være 1² Aar, dersom den virkelig skulde være til Sikkring. Fremdeles Dyrlægertilsyn. Saa-danne Sygdomme som ondartet Lunge-sygge kunne ikke konstateres ved Dyrlægelsen, og andre Sygdomme som f. Ex. Stab, Snibe eller udbrudt Mund- og Klovsyge er Noget, som enhver Kreaturhandler kan se ligejaa godt som en Dyr læge, og han kjøber overhovedet ikke Dyr af den Art. Forholdet er i Virkeligheden for Diebliffet mellem Sverige og Danmark f. Ex. med Hensyn til Heste saaledes, at der ad administrativt Veien er lagt alle mulige Hindringer i Veien for, at Heste kunne indføres fra Sverige hertil. Meddens Fragten fra Malmo til Kjøbenhavn kun er 5 Kroner, ere de Udgifter, der for-anlediges ved Attester og dobbelt Dyr læge-esterhyn ikke mindre end 9 Kr. Selv om nu til Nød en Hest kan bære denne Udgift, kan i alle Tilfælde Hornkvæg det ikke. Hvis vi derfor skulde se lignende Foranstaltninger indførte, saafremt Forbudet hæves, vilde Ophævelsen være fuldstændig unyttig og illusorisk. Det derimod, som vi rettere lægge Vægt paa, er at søge fælles Foranstaltninger trufne i Forening med Sverige, saaledes at vi komme overens om et bestemt skarpt Efterhyn og visse Foranstaltninger f. Ex. noget Vignende, som man har i Tydskland, at ethvert Dyr led-sages af det saakaldte „Ursprungsschein“, et Hjemstedsbevis, saaledes at man diebliffelig, naar en smitsom Sygdom udbryder, kan konstatere, hvorfra Dyret skriver sig. I det Hele taget maa vi gjøre os klart, at den største Sikkerhed for os paa dette Omraade er ved at arbejde Haand i Haand med Sverige.

Her kommer jeg da til det sidste Punkt, jeg endnu har at berøre, til et Punkt, der fører mig lige til Roden af selve Sagen, til det fundamentale Feilshyn. Det er den Antagelse, at det for os skulde være nogen Styrkelse at isolere os, at der for et Land som vort, der snart er det mindste og svageste af alle Verdens Stater, skulde kunne være nogen Tryghed og Styrke i, at vi søgte at lukke Øren, menende, at vi kunne stænge Verden ude. Dette er et

Feilshyn, der paa dette som paa andre Omraader kan faae skjæbnevangere Betydning. Det er ikke blot i Krigen, at Alliancer gjøre stærkt, det er lige saa fuldt paa Fredens Omraade og ogsaa paa det økonomiske Omraade. Vor Videnhed er vor Svaghed, det gjælder paa Krigen's Balplads, det gjælder ogsaa paa Fredens. Naar vi se hen til vor Industri, da er Hemmeligheden ved de mange Banfeligheder, den har at bekæmpe, vor Videnhed, og det er meget naivt, naar man tror, at man ved nogle Toldsatser kan raade Bod derpaa. Det er Hemmeligheden ved hele vor Udvikling i Stort og i Smaat, det gjælder i denne Sag ogsaa. Den nuværende danske Repræsentant i Washington, den Mand, der mere end nogen Anden har bidraget til at sikke den Stilling, vi for Tiden indtage med Hensyn til Kreaturindførsel til England, har i Sommer udtalt, at det er hans fulde Overbevisning, at det er Danmark umuligt i Længden i denne Sag at komme til at indtage en anden Stilling end Sverige; Danmark og Sverige ere i Virkeligheden i denne Sag solidariske, og kun ved at arbejde Haand i Haand og i Fællesskab at værges sig mod de Chikanerier, der ville dem til Del fra Englands Side, kunne de have Haab om at bevare den begunstigede Stilling, de indtage. Det maa jo vel erindres, at i hele denne Sag er det ikke med Englands gode Villie, at vi indføre Kvæg. Man kan ikke have glemt, at den Kvægbill, der blev indført i 1878, var i Virkeligheden et Udslag af protektionistiske og agrariske Stemninger i England, og det var kun Konsumenternes Interesse, der bevirkede, at man ikke, foruden at udstrække Forbudet til mange andre Lande, ogsaa udtrakke det til os, da der ikke var et tilstrækkelig plausibelt Raaskud til at gjøre det. — Dette er i Virkeligheden en økonomisk Kamp, og i denne staar man, som i al anden Kamp, stærkest, naar man staar sammen. Det er Forbrugernes Interesse i England, som skal være vor Sikkerhed, men det er klart, at kun den Import, som dog har nogen Udstrækning, har det for Konsumenterne i England Betydning at bevare. Derfor kan jeg ikke se Andet, end at det er et meget beklageligt Vidnesbyrd om Regjeringens Feilshyn i denne Sag, at de to Mænd, der i Foraaret 1881 sendtes til England for at forhandle som Regjeringens Repræsentanter, ikke synes at have opnaaet Andet hos den engelske Minister og hans Statssekretær end at røkke deres Overbevisning om, at Sverige og vi paa dette Omraade ere solidariske. Men indser man da ikke, at dette, der skulde være en Fordel for os, ved Leilighed vil blive vendt imod